

Apocalipsa se amână

Scris de Ninel Ganea

Vineri, 16 Decembrie 2016 08:20

Este limpede că nu trăim în cea mai bună dintre lumile posibile. Ba chiar există argumente convingătoare pentru a afirma contrariul. Ticăloșirea individuală, subjugarea prin patimile cele mai de jos ori declinul cultural constant sunt probe redutabile în orice proces al veacului nostru. Dar cu toate acestea, și în pofida politicilor deliberate din ultima sută de ani de a îndobitoci lumea intelectual și moral, există raze de lumină într-un întuneric apăsător.

Amploarea fenomenului de homeschooling este primul motiv de optimism. Faptul că sute de mii de părinți refuză să-și mai trimită copiii în “școlhozuri” spune multe atât despre falimentul sistemului public, cât și despre independența veritabilă pe care o dobândesc tot mai multe familii și reorientarea lor spre modelele paideice consacrate. Din milioanele de copii care ocolesc fabricile de îndobitocire nu vor ieși în mod necesar sfinți. Cel puțin nu din toți sau nu din cei mai mulți. Dar nu este deloc hazardat să presupunem că o proporție semnificativă va fi rezistentă la manipularea cea mai ordinară, va avea aptitudini intelectuale mult peste medie, va învăța ceva solid despre natura umană și va fi înzestrată chiar și imperfect cu câteva virtuți minimale.

Între 2003 și 2012 numărul copiilor educați acasă în SUA a crescut cu 60%, ajungând la 1,7 milioane. Tendința ascendentă este clară până și în România, unde oamenii oscilează între “ultimele tendințe educaționale” ([common core](#)) și “învățământul bun din vremea lui Ceaușescu”. Simpla dezbatere despre homeschooling din ultimele luni sau succesul unor cărți cum este cea a lui [John Taylor Gatto, “Cum suntem îndobitociți”](#), depun mărturie convingătoare despre o trezire la realitate. Iar învățământul acasă, ca și multe alte activități independente, presupune și dezvoltă virtuți. Mai ales că mulți dintre părinți aleg să își crească copiii în spațiu privat din motive religioase.

Întâmplător, am avut plăcerea să cunosc o familie de ortodocși din Moldova cu doi copii crescuți acasă. În județul lor mai exista o singură familie care a ales să facă homeschooling, ceea ce era în sine o problemă serioasă (socializare, presiune publică, etc.). Dar asta, plus multe alte obstacole, nu-i împiedica să facă sacrificii serioase pentru familie și să se transforme involuntar în exemple de virtute pentru copii. De altfel, în cele mai multe familii de homeschooleri, soția nu muncește (o constrângere cel puțin materială) și se ocupă de cei mici, așa că nu este greu de intuit că un astfel de model domestic și casnic va funcționa invariabil mai bine decât alternativele moderne curente.

Al doilea motiv de speranță provine din prăbușirea lamentabilă a mass media instituțională, peste tot în lumea apuseană. Apariția și consolidarea unor siteuri sau bloguri mai mult sau mai puțin independente, cumulat cu prostituția neîntreruptă practică de ziarele și televiziunile mari, a dus la un exod al consumatorilor spre canale de informare mult mai serioase. De pildă, Steve Bannon, omul din spatele Breitbart, deși nu neapărat un outsider, estima că platforma sa înregistrează la nivel global o audiență mai mare decât Fox News. James Corbett, cel care și-a transformat siteul într-o sursă inegalabilă de știri alternative, rezuma astfel situația: faptul că un "nimeni" ca el a putut să producă în sufragerie videoclipuri cu știri solide care ulterior au fost urmărite de milioane de oameni pe youtube sau siteuri similare reprezintă un indiciu valoros despre puterea incredibilă pe care o are presa aflată în afara curentului central, și idioțenia tot mai transparentă a instituțiilor oficiale de propagandă. De la teme abordate, lipsa de logică, absența completă a demonstrațiilor relevante, până la stilul contondent, arogant și bolovănos al discursului public practicat de media tradițională, fără a mai insista acum pe abjecția protagoniștilor, toate contribuie la mlaștina sordidă în care se scufundă presa.

Chiar și în spațiul local, cu standarde laxe în mod istoric, privitul unor dezbateri tv cu analiști serioși sau lectura unor editoriale competente din reviste și siteuri respectabile ("justiție", "stat de drept", "partenerii occidentali", "lupta anticorupție", "pericolul rusesc" etc) a lecuit destulă lume de astfel de îndeletniciri.

Certificatul de deces al acestei instituții ("sick are they always, they vomit their bile and call it a newspaper" - Nietzsche) a fost parafat de recentul scandal al știrilor false și propagandei rusești, în fapt o încercare totalitară de a cenzura brutal sursele de informare din afara sistemului. După cum argumentează convingător un [scriitor laureat](#), urmărim de fapt o încercare a de a patologiza orice formă de dizidență. "Distincțiile politice ca stânga/dreapta dispar și sunt înlocuite de distincții impalpabile ca normal/anormal, adevărat/fals, real/simulacru. Asemenea distincții nu se pretează la argumente. Ele ne sunt prezentate ca adevăruri axiomatiche, fapte empirice pe care nicio persoană normală nu ar îndrăzni să le contrazică".

Apocalipsa se amână

Scris de Ninel Ganea

Vineri, 16 Decembrie 2016 08:20

Din arsenalul de cenzură fac parte și rețelele sociale ale establishmentului (facebook, twitter, google), ceea ce arată dimensiunea problemei cu care sistemul se confruntă.

Ori tocmai această mobilizare generală, acest efort uriaș de a suprima nonconformismul sunt un semnal grăitor că bătălia pentru mințile oamenilor nu a fost câștigată încă de inginerii sociali. Cu cât ingerințele, agresiunea și cenzura se intensifică, cu atât devin mult mai transparente natura și intențiile sistemului fascist. În urmă cu patru sau cinci ani, de pildă, oricine discuta despre rețeaua Soros devenea instantaneu un marginal. Astăzi, ong-urile sale au fost expulzate din Rusia, iar influența sa ocultă a devenit subiect cotidian în România, Ungaria sau SUA. E și acesta un success al mediei alternative și cel mai probabil vor urma altele.

În mod cert nu vom ajunge să retrăim vremurile de aur ale capadocienilor, însă nu cred că trebuie să disperăm. Oricum, lupta noastră nu ar trebui să aibă în vedere izbânda pe lumea aceasta, iar apoi, după cum îmi explica un prieten, "Ulise le-a câștigat războiul grecilor doar pentru că obiectivul lui a fost mereu Itaca".